

ZP AVODAJ

ÚVODNÍK

4/2020

Vážení a milí čtenáři,

náš Zpravodaj vznikl prakticky od rozeslání předchozího letního čísla. Tenkrát jsme byly optimistické a doufaly jen s malými pochybnostmi, stejně jako všichni ostatní, že na podzim bude zas vše víceméně v běžných kolejích. Když nyní tento Zpravodaj dokončujeme, je toho čím dál tím více „na vodě“ a my se jako vždy snažíme být flexibilní, respektovat všechna bezpečnostní pravidla, eliminovat rizika a přitom pracovat co nejběžněji. Nikomu se teď nechce zpět jen do online světa, uvědomili jsme si, jak cenný je osobní kontakt a jak vzácná jsou lidská setkání

naživo. Přesto je setkání online nebo po telefonu již vyzkoušená, dobře zmapovaná možnost, po které můžeme sáhnout, když se kvůli případným rizikům nelze setkat u vás doma. Opět doslova platí „všechno jde, i když třeba jinak“. Tímto vás ujišťujeme, že jsme vám k dispozici a společně budeme hledat, jakou formu a konkrétní podobu naše spolupráce bude mít.

Hodně zdraví a inspirativní čtení přeje za tým
Rané péče Diakonie

*Alice Pexiederová, poradkyně rané péče
a redaktorka Zpravodaje*

NOVINKY Z RANÉ PÉČE

- [PO PLZEŇSKÉM KRAJI LÉPE A SPOLEHLIVĚJI](#) (STR. 3)
- [KAŽDÁ POMOC JE POTŘEBNÁ](#) (STR. 4)
- [ERGOTERAPIE PRO KAŽDODENNÍ POUŽITÍ](#) (STR. 5)

VZDĚLÁVÁME SE

- [UČENÍ zABAvou](#) (STR. 6)

NAVŠTÍVILI JSME

- [DŮM RODIN VE SMEČNĚ](#) (STR. 8)

DOBROVOLNICTVÍ, PRAXE

- [DOBROVOLNICE IVA](#) (STR. 9)
- [PRAKTIKANTKA KLÁRA](#) (STR. 10)

ZNAKOVACÍ KURZ

- [JEDENÁCT LET SE ZNAKY](#) (STR. 12)
- [NÁŠ TRADIČNÍ KURZ V NOVÉM KABÁTU](#) (STR. 13)
- [OHLASY Z POBYTU](#) (STR. 14)

ROZHOVOR

- [JAKÁ BUDOUCNOST ČEKÁ MÉ DÍTĚ?](#) (STR. 17)

POMŮCKY V PRAXI

- [ZKUŠENOSTI S NÁKUPEM ZE SENSASHOPU](#) (STR. 20)
- [I MIMINKA MAJÍ RÁDA KOUSÁK!](#) (STR. 21)

ZKUŠENOSTI Z RODIN

- [MAJORÁNEK](#) (STR. 22)
- [SOFINKA A STELINKA – JAK SE ŽIJE SE PSEM](#) (STR. 23)

SAMODOMO

- [MANIPULAČNÍ PANEL PRO INSTALATÉRY](#) (STR. 25)
- [PROVLÉKACÍ KRABICE](#) (STR. 25)
- [PROVLÉKÁNÍ POUTKY A KROUŽKY](#) (STR. 26)

RECEPT

- [VAJEČNÉ TĚSTOVINY S MOZZARELOU](#) (STR. 27)

[KONTAKTY](#) (STR. 28)

PO PLZEŇSKÉM KRAJI LÉPE A SPOLEHLIVĚJI

Při tempu, kterým se náš tým rozrůstá, je hledání finančních prostředků na další auto evergreenem posledních let. Zejména v regionech je zapotřebí, aby každá poradkyně měla k dispozici jedno auto.

Loni jsme se radovali, že nám finanční podpora NROS (Nadace rozvoje občanské společnosti) umožnila přijmout do Plzeňského kraje na celý úvazek kolegyni Moniku Menclovou. Společně s jejím nástupem se však otevřelo téma druhého auta. Běžný dotační systém bohužel neumožňuje žádat prostředky na pořízení auta, museli jsme tedy vyzkoušet jiné cesty. Postupně jsme oslovovali různé sponzory, nadace – dlouhou dobu bez výsledku (a s neblahými důsledky pro poskytování služby v kraji).

Až na jaře se zadařilo. Firma Škoda Auto v rámci programu „Škoda Auto pomáhá“ nabídla sociálním a zdravotním službám k dispozici sto vozů Octavia Combi. Vypracovali jsme projekt a uspěli! Od léta se náš vozový park tedy zase rozrostl. Z nového auta máme o to větší radost, že pojme nejen poradkyni, ale i kopu pomůcek, které tak často převážíme. Nový přírůstek poznáte snadno díky velkému srdci a nápisu Škoda Auto pomáhá.

Automobilce Škoda ze srdce děkujeme, opravdu jste rané péči v Plzeňském kraji pomohli! Komu dalšímu ještě Škoda pomohla, se můžete podívat na této mapě

<https://www.skodaautopomaha.cz/mapa-pomoci>

Pavla Foster Skalová, poradkyně rané péče

KAŽDÁ POMOC JE POTŘEBNÁ (a zvláště potěší, když přijde bez očekávání)

V letošním roce k nám přišlo několik nečekaných darů, uvádíme dva příklady za všechny.

Na přelomu roku nás oslovila Lenka Gibfriedová, maminka tříleté Aničky. S rodinou spolupracujeme již od raného věku Aničky. Po celou dobu je jedním z hlavních témat alternativní komunikace, proto se rodiče rozhodli darovat naší rané péči více než 13 000,- Kč na rozvoj alternativní komunikace. Dar jsme velmi rádi přijali a díky tomu jsme pořídili:

Go talk now – všechny naše pracovní iPady jsme vybavili touto komunikační aplikací, s jejími možnostmi se teď můžete seznámit na konzultacích prostřednictvím své poradkyně,

Symwriter – do několika dalších počítačů jsme nainstalovali program, který nám usnadňuje výrobu obrázkových pomůcek – i s nimi se setkáváte a budete se setkávat během konzultací,

dvě **nástěnky s hlasovým výstupem** – tyto pomůcky jsou součástí naší Pomůckovny, ze které si je můžete zapůjčit.

Lence Gibfriedové a celé její rodině moc děkujeme!

Druhým darem nás potěšila paní Michaela Bulková za spolek Šumavské tety. Paní Bulková poskytuje na Sušicku kraniosakrální terapii. Věnuje se i dětem se speciálními potřebami, takže ví, jak moc můžou zkvalitnit život vhodně zvolené pomůcky. Šumavské tety se proto rozhodly podpořit částkou 26 000,- Kč naši Pomůckovnu.

Díky tomu jsme pořídili dvě velmi užitečné pomůcky: **polohovací set Playpak a lehátko Splashy**.

Playpak umožňuje i nejmenším dětem s motorickými obtížemi hrát si v rozmanitých polohách. Mezi našimi klienty je velmi oblíbený, dobrou zprávou je, že teď už jsou u nás k dispozici dva.

Lehátko Splashy je primárně určeno ke koupání, ale dá se využít i k napolohování do podporovaného sedu, navíc moc hezky vypadá. Od června ho najdete i v naší Pomůckovně.

Šumavským tetám tedy patří velký dík!

Pavla Foster Skalová, poradkyně rané péče

ERGOTERAPIE PRO KAŽDODENNÍ POUŽITÍ NA NAŠEM WEBU

Někteří z vás, rodičů, to již možná zaznamenali, pro ostatní to bude třeba vítaná novinka.

Od konce srpna jsou na našich webových stránkách v zaheslované sekci Pro klienty ke zhlédnutí další videa ergoterapeutky Veroniky Vítové, která v době koronaviru nabídla pro naše klientské rodiny videa „na zakázku“, zdarma nebo s dobrovolným příspěvkem rodin.

Když se na začátku léta naskytla možnost tuto spolupráci v rámci projektu Diakonie ČCE s názvem [Krabice online](#) rozšířit, neváhali jsme tedy ani minutu. Vznikl tak ucelený soubor videí na základní témata, s nimiž ergoterapie umí pracovat.

Videa samozřejmě nenahrazují komplexní terapii, ale jsou zdrojem inspirace, nasměrováním a „nouzovým“ řešením pro náročné časy. Vřele doporučuji, promluvte si o tom, co vás po jejich zhlédnutí napadá, se svou poradkyní, ergoterapeutkou či dalšími odborníky, s nimiž koordinujete péči o své dítě. A moc prosím, napište nám o svých zkušenostech s jejich využitím. O zpětnou vazbu stojíme jak my, tak i Veronika Vítová.

Veronika Strenková, poradkyně rané péče

UČENÍ zABAvou

*V lednu 2020 jsem se dozvěděla o možnosti účastnit se nově vzniklého kurzu **Učení zABAvou**.*

Tento kurz nabízel sérii deseti na sebe navazujících praktických workshopů zaměřených na efektivní způsoby rozvoje dovedností u dětí s poruchami vývoje, především opožděným vývojem řeči.

K tomu základní teoretické koncepty aplikované behaviorální analýzy (ABA) s možností procvičit si jejich aplikaci pomocí skupinového rozboru krátkých videí natočených účastníky v domácím prostředí.

Kurz vedly dvě lektorky: Mgr. Monika Petříková (speciální pedagožka) a Mgr. Diana Pavljuk (dětská klinická psycholožka), obě v přípravě na certifikaci BCBA (studium ABA terapie). Pracují s dětmi již řadu let, mají spoustu praktických zkušeností při terapiích s dětmi v ordinaci i v domácím prostředí.

Do průběhu kurzu velmi razantně zasáhla jarní epidemiologická opatření. Dvě únorová setkání proběhla podle plánu – účastníci kurzu měli alespoň tuto možnost se osobně seznámit. Třetí (březnový) termín už musel být z důvodu vyhlášení stavu nouze v ČR zrušen.

Naštěstí se obě lektorky velmi pružně rozhodly v kurzu pokračovat a přenést setkání online. Zpočátku nebylo vůbec jednoduché zajistit spojení technicky – nikdo s touto situací předem nepočítal, nebyly žádné zkušenosti. Lektorky ale zvládly situaci bravurně: trpělivě, s nadhledem a humorem všechny účastníky vždy „připojily“, a lekce mohly proběhnout.

Výhodou těchto online setkávání bylo určité to, že doma mohla průběh sledovat celá rodina (nejen rodič, který by si osobně na místo kurzu musel dojet). Osobní setkání

přesto nic nenahradí – i když se lektorky moc snažily všechny účastníky zapojit do diskuzí, tyto neprobíhaly tak živě jako při osobním setkání.

Průběh lekcí se střídal – jedna lekce plná teorie a další zase praktická – videa natočená účastníky doma. Teorie byla dost náročná – hlavně na pochopení názvosloví, které je pro ABA terapii důležité. Pojmů je hodně, používají se střídavě anglické i české (české přeložené pojmy převládají, dávají lepší možnost si pod výrazem představit, o co jde, např. mand = požadavek, prompt = dopomoc). Pro pochopení systému je však nutné se v názvosloví zorientovat, bez toho by se účastník v systému mohl ztratit.

Praktická část – komentovaná videa – byla určitě velmi užitečnou součástí kurzu, skvělé bylo, že se tyto části střídaly, praxe vždy následovala teorii.

Krátká domácí videa lektorky viděly vždy předem, měly ke každému připravený podrobný komentář. Rozbory se zaměřují především na úspěchy, které rodiče s dětmi v domácím hraní dosáhly – a těch bylo opravdu hodně.

Lektorky velmi podporovaly všechny účastníky při natáčení – že není problém vzít mobil a natočit krátký úsek hry s dítětem. Učili jsme se hledat v těchto ukázkách momenty, kdy došlo ve hře s dětmi úspěšně ke komunikaci, co vlastně dítě zaujalo, jak ho dál ke hře motivovat, co se mu líbilo víc a co méně, kdy mělo z něčeho radost a kdy naopak jeho zájem o hru polevil. Lektorky nám úspěšně ukázaly, že tato videa jsou pro hledání dalších cest k podpoře komunikace velmi důležitá. Společné sledování videí bylo tedy v kurzu klíčové.

Ještě k teorii: tento kurz nemohl (a ani neměl tu ambici) obsáhnout vše, co k ABA terapii patří.

Účastníci si však mohli odnést chuť začít si s dětmi HRÁT – terapie ABA začíná dlouhým obdobím, kdy má rodič i terapeut za úkol především *párování = hraní bez požadavků*. To znamená, že máme s dítětem trávit čas zábavně, hledat jeho zájmy, nabízet se mu jako partáci při hře, která ho baví. A neklást na něj při tom požadavky = nenárokovat odpovědi na otázky, jen komentovat to, co se děje (např. „auto vjelo do garáže, auto nabouralo s nákladákem, řidiče bolí noha“, ale NE „jakou má auto barvu?, kolik aut tu jede?, kde má řidič oči?“ apod.)

Lektorky také velmi dobře **podpořily rodiče** v chuti začít s dětmi využívat různé způsoby komunikace. Tam, kde se u dětí na řeč teprve čeká, doporučují především znaky – gesta. Celá lekce byla věnována vysvětlení, proč znakování ano, v čem jsou znaky výhodné a jak jejich používání dítě při rozvoji řeči posouvá. Vše doloženo výzkumy odborných pracovišť.

Pro mě osobně bylo velmi užitečné si ABA terapii zasadit do souvislostí s rozvojem komunikace u dětí. Získala jsem také lepší představu o práci ABA terapeutů u nás. Lektorky pracují s velkým zájmem, jejich chuť a nasazení dává kurzu důležitou energii „navíc“.

Pokud byste se chtěli dozvědět něco víc o podpoře komunikace pomocí ABA, lektorky doporučují tuto knihu: Rozvoj verbálního chování, autoři: Mary Lynch Barbera, Tracy Rasmussen,

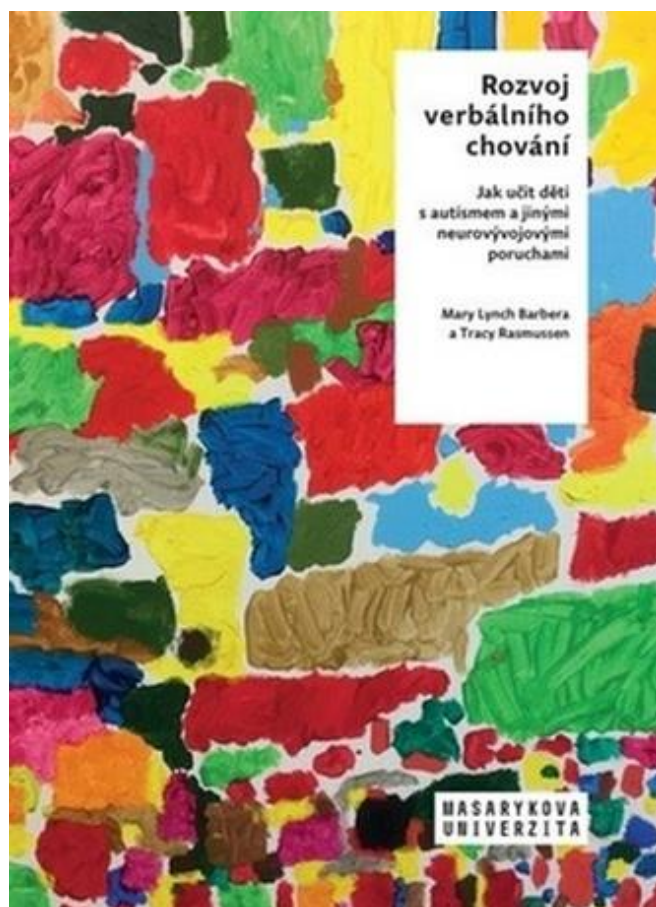
<https://www.kosmas.cz/knihy/271878/rozvoj-verbálního-chování/>

Knihu vydala Masarykova univerzita Brno
<https://www.ped.muni.cz/caba/>

Momentálně není k dostání, dotisk bude v listopadu.

Knihu si lze zapůjčit v naší knihovně.

Barbora Jiráková, poradkyně rané péče

DŮM RODIN VE SMEČNĚ

*Během rozhovorů s rodiči se často setkávám s tématem odpočinku a potřeby oddechu. Pozoruji, že pokud rodina nemá možnost pravidelného hlídání dětí např. prarodiči, či kýmkoli jiným, je velmi těžké najít způsob, jak si odpočinout. A právě věta „**zde můžeme doopravdy vypnout**“ mi zní v uších jako ta velmi zásadní zkušenost, kterou pobyt ve Smečně nabízí.*

A ještě jedno sdělení, které pověděla kamarádka rodiny, jež mne do Smečna pozvala na návštěvu, ve mně velmi rezonovalo. Tato maminka popsala, že během pobytu ve Smečně mohou zažít společný odpočinek jako rodina. Všichni dohromady, ať už čas v průběhu dne tráví společně anebo každý po svém.

Myslím, že možnost „doopravdy vypnout“ a zároveň zažít volný a odpočinkový čas pro všechny členy rodiny zároveň a dohromady nabízí jen zlomek služeb. Sama o další podobné zatím nevím. Dům rodin totiž nabízí v podstatě rekreační pobyt pro rodiny, které mají každý den možnost využít pro své dítě se specifickými potřebami osobní asistentku.

Služba se rodí postupně a lidé, kteří ji tvoří, se velmi snaží uzpůsobit pobyt rodinám vskutku „na míru“. Při prvním domlouvání pobytu tak s rodinou proběhne rozhovor o potřebách dítěte. Sociální pracovnice pak promyslí detaily tak, aby byl pobyt pro rodinu co nejsmysluplnější. Tzn. naplněnost kapacity v daném termínu, složení dětí, potřeby ohledně jídla apod. V samotném domě pak má rodina k dispozici vlastní pokoj se sociálním zařízením. V horním patře se nachází velký společný prostor s kuchyňkou a terasou, ze které je vidět na zahradu s velkou trampolínou, pískovištěm a houpačkami. V přízemí domu je společná jídelna a místnost na tvoření. Zahrada je přehledná a bezpečná.

My z rané péče moc děkujeme za milé pozvání, provedení po domě a příjemné povídání. Kromě výše zmíněného si při psaní těchto řádků vybavuji děti, které znám z rodiny, jak se volně pohybují po domě s citlivým doprovodem asistentek. Celý dům a zahrada mi připadaly tak akorát velké, aby si člověk našel svůj koutek, a přesto měl přehled o tom, co se kde děje.

Kontakt:

Kolpingova rodina Smečno

Dům rodin

<http://www.dumrodin.cz/dum-rodin.html>

<https://www.facebook.com/kolpingsmecno/>

Markéta Pekárková, poradkyně rané péče

DOBROVOLNICE IVA

Iva pracuje ve velké mezinárodní firmě, v níž každý rok mohou čerpat pět dní na různé dobrovolnické projekty. Iva sama oslovila Ranou péči Diakonie, protože znala jednu z poradkyň.

Předtím příliš nevěděla, co služba rané péče obnáší, ale během dne si udělala obrázek. Na začátku dne poradkyně Katka Ivu seznámila s činnostmi Rané péče, ukázala jí kancelářské prostory, hračkotéku a také pomůckovnu. Také jí podrobně popsala, jak takový den poradkyně může vypadat. Pro Ivu jsme měli připravenou práci, a to inventuru knihovny. Jsme moc rády, že nám s tím Iva mohla pomoci.

Iva spolupráci přímo komentuje:

„Dobrovolnický den v Rané péči Diakonie jsem si moc užila! Vyzkoušela jsem si výrobu pomůcek, nahlédla do skladu půjčovny a díky inventuře knihovny prošla skoro všechnu literaturu, která může pomáhat rodinám s postiženými dětmi. Celý den byl bezva.

Od Katky jsem se dozvěděla spoustu zajímavých věcí, jak vůbec takhle služba funguje, a díky práci s Luckou jsem omrkla spoustu zajímavých knížek! Doufám, že vám roztríděná knihovna alespoň trochu ulehčí práci a budete mít víc času na pomoc rodinám, které to potřebují.”

Děkujeme Ivě za pomoc!

Kateřina Šmolíková, poradkyně rané péče

PRAKTIKANTKA KLÁRA

*Kláro, mohla by ses pro naše čtenáře představit?
Co studuješ? Kde pracuješ?*

V současné chvíli studuju první ročník navazujícího magisterského oboru speciální pedagogiky se specializací na poradenství a diagnostiku. K tomu také chodím na brigádu v kavárně, v oboru teď nepracuju.

U nás v rané péči jsi byla na praxi – jak ses o rané péči dozvěděla?

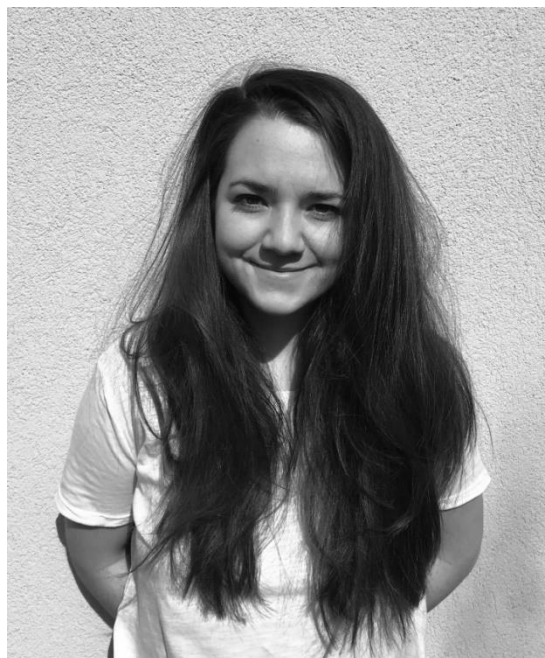
O existenci rané péče jsem věděla ze školy. Odsud jsem měla docela velké teoretické znalosti o tom, jak služba funguje, a chtěla jsem zjistit, jaká je každodenní realita. I to, že mě nejvíc ze všeho baví právě práce s dětmi, přispělo výběru praxe.

Jak praxe probíhala? Byla nějak ovlivněna koronavirovou epidemií?

Určitě byla. První dny jsem byla s poradkyní Veronikou a dozvěděla jsem se hodně informací o službě. Viděla jsem různé dokumenty, individuální plán spolupráce, a v kanceláři jsem si prohlédla pomůcky i hračky. Taky jsem dávala dohromady knížku o koťátku na znakovací kurz – naučila jsem se dělat kroužkovou vazbu, což nebylo tak jednoduché, jak bych si předem myslela. Kvůli koronaviru se praxe několikrát posouvala; z února, března, nakonec až na červen. Bohužel jsem se kvůli koronaviru nemohla zúčastnit konzultací v rodině. To mě mrzelo, protože jsem se těšila, že nahlédnu přímo do práce s rodinami.

Je něco, co tě v rané péči překvapilo, nebo praxe odpovídala tvému očekávání?

Asi odpovídala očekávání. Já jsem se hodně doptávala, ze školy jsem měla spíš takové technické informace, třeba že má rodiče o existenci rané péče informovat pediatr, ale u vás jsem se dozvěděla, že se to ne vždycky stává, protože občas o rané péči ani lékaři nevědí.

*Víš už, kde bys v budoucnu chtěla pracovat?
Přemýšlíš o tom?*

Přemýšlím o tom hodně moc, ale ještě úplně nevím. V minulosti jsem pracovala jako asistentka pedagoga v osmé třídě, to mě bavilo. Vyučovala jsem i předmět speciálně pedagogická péče. Měla jsem praxi i v pedagogicko-psychologické poradně. Té práce si moc vážím, ale připadalo mi, že to není úplně pro mne. Uděláš diagnostiku, doporučení, ale při té kapacitě už nedohlídneš na to, jak jsou doporučení naplňována v praxi, na to už často není čas, to je těžké. A to já jsem taková, že si všechno dělám nejraději sama, takže já bych nejradši udělala diagnostiku, pak bych ale s dětmi i ráda pracovala dál, abych viděla, jak zvolená metoda funguje, a případně ji mohla měnit. Baví mě být v přímé práci s dítětem, spíš než být u papírování.

Napadá mě, co si vlastně v tomto kontextu myslíš o práci poradkyně rané péče?

Tam je důležité obojí. Poradkyně je v interakci s dítětem, ukazuje rodičům, jak dítě rozvíjet, jaké hračky využívat. Zároveň dělá s rodiči plán. Důležité také je naučit se nechat prostor rodičům, ukázat jim, že oni umí plno věcí správně, na to se soustředit. Ale myslím si, že to může být pěkně těžké.

Jak se ti praxe i práce poradkyně líbila? Umíš si představit, že bys tuhle profesi někdy v budoucnu dělala?

Líbí se mi u vás v kanceláři, zázemí, přátelská atmosféra. Bylo tam tak krásně útulno, že jsem se cítila moc dobře. Zároveň na mě byli všichni, s kým jsem komunikovala, moc milí a ochotní poskytnout mi jakékoli informace. Cílová skupina rané péče je mi také moc blízká, takže si myslím, že si umím představit, že bych tuhle

práci třeba někdy v budoucnu dělala. Líbí se mi třeba i to, že jde o terénní práci, že se jezdí do rodin.

Máš řidičák?

Ano, řidičák mám.

Tak třeba někdy na viděnou v jednom z našich aut, Kláro!

Klára Bergmannová, studentka, a Zuzana Havelková, poradkyně rané péče

JEDENÁCT LET SE ZNAKY

Před rokem jste si mohli přečíst v našem Zpravodaji ohlédnutí Zuzany Sýkorové za deseti léty společného znakování. Jak myšlenka znakovacích setkání vznikla, rostla a sílila. A jak, jako vše živé, prodělávala vývoj. Od prvních víceméně živelných setkání rodičů v Klubu Oáza v pražském Karlíně k podobě kurzu. Ten probíhal zpočátku v tzv. bytě ve Stodůlkách, kde během jednoho roku proběhlo šest tematických setkání rodičů s lektorkou Zuzanou, ale bez účasti dětí, až k podobě opravdového tří denního výjezdového kurzu pro rodiny s dětmi.

Po první „desítce“ jsme se Zuzkou, inspirovány kolegyní Pavlou Skalovou, spolu s rodiči zkusili letos na podzim novou, interaktivnější podobu kurzu. Kurz se protáhl na čtyři dny a velkou, aktivní roli v něm sehrávají sami rodiče. Ve skupinkách vymýšlejí, co by pro své dítě potřebovali, jak zařadit znakování do své každodennosti, hrají nám ostatním znakovanou pohádku... A věřte nevěřte, jde jim to báječně!

Dalšího kurzu se budete moci zúčastnit už v dubnu 2021, pozvánku dostanete v průběhu zimy.

Na znakovanou!

Veronika Strenková, poradkyně rané péče

NÁŠ TRADIČNÍ KURZ V NOVÉM KABÁTU

Od čtvrtka 3. 9. do neděle 6. 9. 2020 se konal znakovací kurz, který společně pořádá Veronika Strenková z Rané péče Diakonie a Zuzana Sýkorová z Rané péče Sluníčko z Hradce Králové.

Tentokrát byl o den delší, a proto se rodiny mohly těšit na bohatší a nabitější program. Kurz se pravidelně koná v hezkém prostředí rekreačního tábora v Bělči nad Orlicí.

Zúčastněných rodin bylo celkem devět, a jelikož rodiny byly početnější, sešlo se nás opravdu hodně! Do znakování byly zapojeny nejen děti, ale i maminky, tatínci, babičky a sourozenci.

Denní program znakovacího kurzu je vždy rozdělen do tří krátkých půlhodinových bloků, kdy se intenzivně společně znakuje. Znakují se básničky, písničky, a zároveň se učí nová slova, která pak skládáme do vět. Večerní znakovací blok je vždy ukončen pohádkou, která je u dětí velmi oblíbená. Jednou z aktivit znakovacího kurzu jsou vycházky do blízkých lesů, kde je možnost si popovídat, sdílet své zkušenosti, ale i jen tak pobýt v krásné přírodě. Nedílnou

součástí znakovacího kurzu je také možnost konzultace s logopedkou Martinou Sádovskou, která tentokrát nabídla pro každou rodinu celou hodinu. V průběhu víkendu ale i dospělí dostali svůj úkol. Úkolem bylo secvičit společně znakovanou pohádku a předvést ji ostatním. Moc děkujeme zúčastněným „hercům“ za jejich odvahu a skvěle připravené pohádky.

Jako jedna z účastnic znakovacího kurzu musím říct, že kurz se maximálně vyvedl! Až na jedno zmoknutí se počasí vydařilo, jídlo bylo skvělé, všichni znakovali jako o život.

Pomalu se připravuje jarní znakovací kurz, tak kdo by chtěl podpořit své dítě v rozvoji jeho komunikace pomocí znaků, ať neváhá a jede s námi příště!

Informace ohledně kurzu vám poví vaše poradkyně rané péče.

Kateřina Šmolíková, poradkyně rané péče

„KOTĚ MÁ ŘEČ JINACÍ....“ – ohlas 1

Minulý víkend jsme strávili na znakovacím pobytu Rané péče Sluníčko a Diakonie v Bělči nad Orlicí. O znakování nám pověděla naše poradkyně, a po celý rok, co k nám chodí, se nás jemně snažila ke znakování přivést. Jelikož je naše Zoinka čtvrtým dítětem v řadě a starší děti se i bez covidu učí doma, vždycky se našel nějaký důvod, proč to nejde. Ano, nakonec jsme pár znaků vypořídali, ale vlastně se u nás znakování neužalo. Až do minulého víkendu.

Je nemožné rozepsat se podrobně o všech příjemných stránkách pobytu, krátce doporučuji jet tam a vyzkoušet na vlastní kůži krásné prostředí, výborné jídlo a pití, všestranně laskavé přijetí... Za mě to nejdůležitější: do znakování se nenásilně dostane celá rodina, pokud se do Bělče dopraví a účastní se programu – nic víc není třeba. Program je propracovaný tak, že parta téměř deseti rodin s malými dětmi s různým postižením a jejich sourozenci ve věku od miminek do patnáctiletých pubertáků se ani jednou nezasekne a bezvadně funguje celé čtyři dny: venku, uvnitř, na procházkách, u piva, u kávy, u ohně...

Jeden aha-moment zmiňovali v Bělči mnozí – znakování není nástroj k tomu, aby nám porozuměly naše děti, které většinou pochopí, co říkáme, ale je nástrojem pro ně, aby nám daly na vědomí, co ony potřebují, cítí či chtějí. Druhý pro nás byl ten, že downíčci, k nimž naše děťátko patří, potřebují komunikovat, jsou přirozeně sociální, a pokud nemají jinou možnost, vyjadřují se gesty nebo činy, což nemusí být ve všech situacích dostačující a někdy to může být dokonce nevhodné. Ten pro nás asi nejdůležitější důvod, proč znakovat, mi došel doma s jistým zamrazením – uvědomila jsem si, že naše komunikace s dcerou je omezená tím, že ona „neodpovídá“ a „nesnaží se mluvit“ tolik jako běžná batolata – že na ni mluvíme méně a méně ji do

komunikace zapojujeme. Znaky staví naši komunikaci s dcerou tam, kde má být – slovo spolu se znakem několikrát důrazně opakujeme, udržujeme oční kontakt, poutáme pozornost k tomu, co se říká, děje či řeší. Na Zoince vidíme, že ji to baví. Když jí něco ukazujeme, zbystří pozornost, zaměří se a usměje se. Je spokojenější a méně se nudí. Před odjezdem na pobyt jsem si trochu zoufala: Zoé lezla po všem nábytku, z toho pak padala, hrála si tak, že rozhrabávala zásuvky, přihrádky, tašky... jen jsem chodila za ní a uklízela zbytečný nepořádek. Teď, když začne „zlobit“, je to pro nás znamení, že potřebuje pozornost, začneme s ní mluvit a znakovat a ona se snaží znakovat zpět, což je pro nás velká odměna a radost – právě taková, jako když batolátko žvatlá první slůvko.

Ještě jedna drobnost se mi na naší nově nabyté dovednosti hodí – když začneme znakovat na hřišti, v autobuse nebo jinde na veřejnosti, pohledy ostatních se z tázavě napjatého výrazu („Je s tím děťátkem něco v nepořádku, nebo se pletu?“) změni na úlevné „Aha“. Myslím si, že lidská mysl je nastavená na opatrnou pozornost vůči všemu nezvyklému. S přehnanou pozorností jsem se nikdy nesetkala, jen jsem často mívala pocit, že by bylo třeba vysvětlit či pojmenovat, co se Zoé je – to ale dost dobře nejde, nemohu k někomu cizímu přijít a říct prostě: „Chápu, že vám asi dcerka připadá zvláštní, má Downův syndrom.“ Když však začnu znakovat, dotyčný pochopí, že zvláštnost,

které si všiml, se mu nezdá, že opravdu je, a už necítí potřebu dál nás zkoumat.

Co dodat? Ještě čtyři týdny po ukončení pobytu nám budou chodit maily s krátkými úkoly. Je to výborný způsob, jak si získané dovednosti upevnit a rozvinout. Pomáhají nám využít nástroje, které jsme na kurzu získali – básničky, nové znaky, ale také třeba schopnost ve znakování myslet dopředu... to je nakonec asi to nejlepší: že znakování je pro nás všechny cesta.

Marie Beslon

Ohlas 2

Uběhlo už pár dní od Znakovacího kurzu v Bělči nad Orlicí a já jsem stále plná dojmů. Byly to čtyři dny plné zážitků, informací a především dobré nálady všech zúčastněných. Učení znaků bylo rozloženo do efektivních půlhodinových bloků třikrát denně a proloženo procházkami lesem či výletem do místního pivovaru, což ocenili především tatínci. Večery jsme pak trávili povídáním nejen o znakování, ale celkově o komunikaci s našimi úžasnými dětmi a možnostech, jak znakování zahrnout právě do naší konkrétní domácnosti.

Velkým zpestřením byl zajisté úkol našich skvělých poradkyň, zkusit společně s dalšími dvěma rodinami nacvičit a zahrát krátkou pohádku, samozřejmě s využitím již naučených znaků. Nesmím zapomenout zmínit příjemné ubytování, skvělou místní kuchyni a vstřícný personál místního tábora. I kdyby se náš syn naučil jen pár znaků, mělo to pro celou naši rodinu velký smysl. Kurz nás naučil nejen znaky, spoustu básniček a písniček, ale především jiný úhel pohledu na komunikaci a zjištění, že mluvit a domluvit se můžeme i jinak. Děkujeme.

Veronika Říhová

ZNAKOVACÍ KURZ NA DÁLKU – ohlas 3

Jak už to tak bývá, člověk plánuje a děti si to pak zařídí po svém. Den před odjezdem na znakovací kurz si Jáchym začal stěžovat na bolest ucha, takže místo znakování se mnou zůstal doma a čekali jsme, co se z toho "vyvrbí" ("nevyvrbilo" se naštěstí nic). Tak na kurz nakonec vyrazil jen manžel s Toníkem a s babičkou.

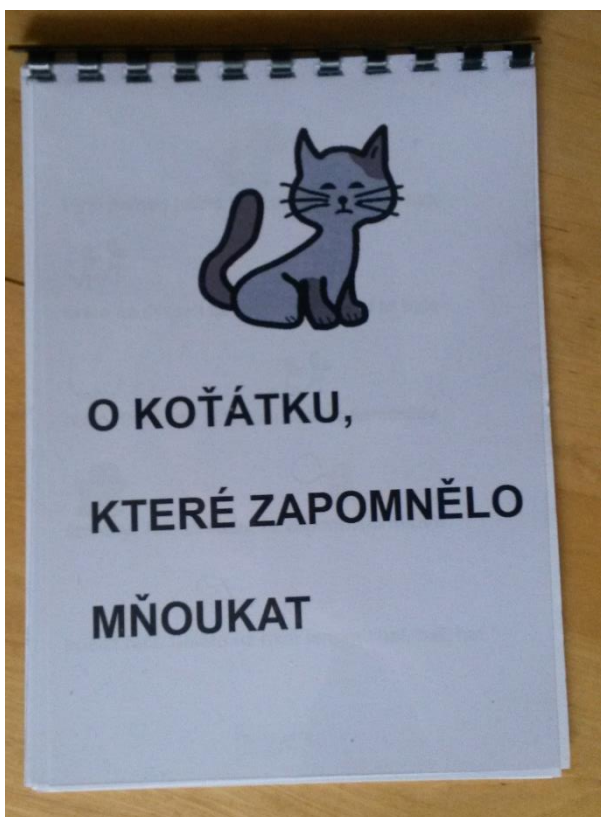
Mně se svolením ostatních manžel celý kurz natočil na kameru, takže jsem o něj až tak úplně nepřišla. Jsem moc ráda, že jsme se ho zúčastnili. Oceňuji především jeho poutavou formu, díky níž se s nadšením zapojily i děti (Tonda je teď můj chodící znakovací slovník, manžel si toho nezapamatoval zdaleka tolik, co on). Tonda s manželem mně s Jáchymem odznakovali pohádku o koťátku (Tonda měl ohromnou radost z toho, co vše se na kurzu naučil a těšil se, jak to naučí mě s Jáchymem). Měla jsem možnost jedné telefonické konzultace s logopedkou (což jsem ocenila

a využila k "vyptání se" na věci i mimo znakování). Bezva nápad - zasílání tzv. "znakovacích výzev" mailem - člověka to "dokope" k tomu přenést naučené znalosti z kurzu do praxe.

Nejlepší na tom všem je, že kurz k nám přišel právě v době, kdy Jáchym začal velice ochotně napodobovat. Nikdy předtím (za poslední rok jsme to zkoušeli několikrát) nechtěl napodobit žádný pohyb, až nyní. Sice to ještě není "stav ideál", dostali jsme se s ním k přibližně deseti znakům. Ale když Jáchym něco moc chce, míchá všechny znaky dohromady, jen aby co nejrychleji dostal požadovanou věc. S tím už se pracuje mnohem lépe, než když se znakováním odmítal zabývat úplně.

Takže jsme udělali další malý krůček na cestě k lepší komunikaci.

Kristýna Kosinová

JAKÁ BUDOUCNOST ČEKÁ MÉ DÍTĚ?

Jako rodiče se často trápíte otázkami, jak bude vypadat budoucnost vašeho dítěte – jak bude samostatné, zda bude žít v dospělosti plnohodnotný život, jaké vzdělání a zaměstnání zvládne. Nikdo z nás nezná budoucnost, a můžeme tedy vycházet jen ze zkušeností druhých. Proto mě napadlo oslovit někoho dospělého, který měl těžký start do života podobně jako naši malí klienti.

Chci Vám představit Vendulu Duškovou – dvacetiletou slečnu, která vás při setkání tak upoutá svým širokým úsměvem, že si moc nevšimnete, že nemá nohy jako modelka či sedí na vozíku. Studuje ergoterapii na Západočeské univerzitě v Plzni a je velmi úspěšnou paralympioničkou v plavání. V současnosti absoluuje praxi v rané péči na našem pracovišti v Plzeňském kraji – její téma bakalářské práce se věnuje dětem s tělesným postižením v MŠ. Je tedy možné, že se s ní někteří z vás potkají i osobně.

Vendy je na rozhovory do médií zvyklá. Jsem moc ráda, že byla ochotná otevřeně odpovédět pro náš Zpravodaj na citlivé otázky, a moc jí za to děkuji. Věřím, že vám rodičům pomůže v přemýšlení o budoucnosti vašich dětí!

Vendy, v rané péči potkáváme děti, které měly náročný začátek života. Víím, že to o vás platí též, můžete mi popsat, jak to bylo?

Já si to samozřejmě nepamatuji, ale věřím, že pro rodiče to muselo být velmi náročné – hlavně v okamžiku, kdy vám řeknou, že vaše sedmiměsíční dítě má, mimo jiné, tukový nádor na páteři, který utlačuje míchu. Další psychicky enormně náročná záležitost musela být moje operace, kdy jsem v devíti měsících byla přes sedm hodin na sále, to je masakar. Pak už to nebylo tak náročné, hlavně psychicky.

Nevím, jak probíhá „normální“ dětství, já to svoje jako normální беру. Mám staršího zdravého brácha a nejsem si vědoma něčeho, co by on dělal / mohl / směl a já ne. Trávila jsem více času s mamkou, což je však pochopitelné, byla „moje nohy“. Mám tu „výhodu“, že můžu trochu chodit. Lidi, kteří mě neznají, si myslí, že musím každou chvíli spadnout, ale je to celkem stabilní „chůze“. Neuždu toho moc a rychlá chůze to taky není, ale v dětství jsem žádné rozdíly nevnímala. Běžně jsem si hrála s dětmi ve školce, na zahradě, ležla po stromech, byla jsem hodně akční dítě, které chvilku neposedí. Do školky za mnou asi po dvou hodinách chodila mamka (jsem plně inkontinentní, takže to bylo složitější i z této stránky). Když jsme chodili na procházky do lesa, mamka byla s námi a vezla mě na kočárku.

Jak vypadalo vaše dětství? Vnímáte ho zpětně jako šťastné? Je něco, co vás trápilo?

Jak už jsem říkala v předchozí otázce: nejsem si vědoma ničeho, co bych nemohla, nesměla, a ostatní to dělali. Je jasné, že nějaké (a občas asi dost velké) omezení tam bylo. Zpětně si však myslím, že jsem si to moc neuvědomovala. Měla jsem spoustu aktivit, při nichž jsem si to vynahradila. Svoje dětství беру jako plnohodnotné.

Moje mamka je velmi akční a všude nás brala s sebou. Jen jsme dost často vypadali jako stěhováci a měli spoustu věcí. Navíc jsme všude jezdili autobusem, mamka neřídí a táta nefungoval tak, jak by asi měl. Myslím si, že jsem pozitivní člověk a mám to tak odmalinka, z ničeho si nedělám moc hlavu, takže si nemyslím, že by mě něco vysloveně trápilo. A už vůbec ne kvůli mému postižení.

Kdybych to měla shrnout, řekla bych, že jsem měla skvělé, velmi aktivní dětství. Samozřejmě jsem chodila na rehabilitace, plavání, hipoterapii a další aktivity, ale rodina to brala jako samozřejmost, takže to tak přišlo i mně. Mně osobně nepříjde, že bych měla těžší start do života než ostatní. Aspoň si to nepřipouštím.

Mluvila jste někdy s rodiči, jaké to bylo pro ně? Za co byste své rodiče ocenila především?

Asi nikdy jsme si vysloveně nesedli a nepovídali si o tom. U nás to nikdo moc neřeší, a to je dobře. Já sama bych se cítila špatně, kdybych byla v něčem zvýhodněná oproti ostatním. Tat'ka fungoval akorát jako taxikář, vozil nás z tréninků domů. Jinak se o vše starala mamka. Brácha je o dva roky starší, takže to chvílemi bylo náročné, ale bydleli jsme v rodinném domě s babičkou a dědou, a ti se o bráchu starali, když my jsme byly pryč. Je mi jasné, že to chvílemi muselo být náročné.

A za co bych je ocenila nejvíce? Že se se mnou moc nemazali. „Spadla jsi? Tak vstaň.“ Tohle u nás fungovalo běžně. Žádná zvýhodnění nebo ústupky oproti bráchovi neexistovaly. Byla jsem zvyklá, že si všechno, co jde, musím udělat sama. To je nejlepší škola do života. Pokud bych byla „kytička ve skleníku“, tak nikdy nezvládnu tolik věcí, takže v pohodě. Byla to dobrá škola života. Nikdy jsem neměla problém se o sebe postarat, nebo si říct o pomoc.

Kdy jste začala závodně plavat? Jak se to stane, že se člověk dostane až na paralympiádu?

Plavání byla součást rehabilitace. Začaly jsme s mamkou asi ve dvou letech. V Karlových

Varech, kde žiji, byl založen SK KONTAKT Karlovy Vary, což je plavecký klub pro handicapované, jakéhokoli věku a typu postižení. Začaly jsme tam chodit. Od zhruba šesti let se mi to vůbec nezamlouvalo a plavat jsem nechtěla. Všichni však vydrželi mé hysterické scény a po asi dvou letech se to zlomilo a začalo se mi plavání líbit. Postupně jsem v bazénu trávila víc a víc času. Od svých dvanácti let jsem začala jezdit na menší mezinárodní soutěže. V roce 2015 přišlo mistrovství světa a rok na to mistrovství Evropy a paralympiáda. Seběhlo se to strašně rychle, někdy v dubnu jsem splnila limit, v červnu jsem měla jistotu, že poletím. Byl to velký zážitek, ale taky otevření očí, že vše není tak růžové, jak se zdá. A především to byla velká zkouška psychické i fyzické odolnosti. Nenechte se zmást, že vždy šlo všechno lehce a s úsměvem na tváři. Ve sportu je to jako v životě, jednou jste nahoře, jednou dole. A přečkat období „dole“ není někdy vůbec jednoduché a trénovat se musí pořád. V současné době mám kolem dvanácti tréninků týdně, jsou to jak plavecké tréninky, tak suchá příprava. Bez toho se na světové úrovni člověk nechytá.

Vím, že jste se věnovala plavání malých dětí. Co vás k tomu vedlo?

Když to čas dovolí, stále se výuce plavání věnuji. Nejde úplně o kojence, nejmladší prť bylo ve věku dvou let. Mamka několik let plavala s kojencem a já jí občas chodila pomáhat. Práce s dětmi mě baví, tak proč nepředávat své zkušenosti a dovednosti dál? Jednu dobu jsem i trénovala pár dětí školního věku, na to teď už však čas nemám. Když je potřeba, jsem schopná zaskočit u nás v klubu a odplavat s někým trénink, to je ale dost výjimečná situace. V současné době nejvíce plavu s dětmi okolo tří až pěti let, jak se zdravými, tak s handicapovanými. Obojí má své kouzlo

Proč jste se rozhodla studovat zrovna ergoterapii? Chcete se jí věnovat profesně? Kde byste případně chtěla pracovat?

To je otázka, kterou si v poslední době sama dost často pokládám. Chtěla jsem jít na fyzioterapii, ale vím, že se svým postižením bych pacientům nemohla nabídnout plnou péči. Ergoterapie byla nejbližší. Jsem si jistá, že lidem s postižením můžu předat zkušenosti, které „zdravý“ terapeut nemá jak získat. Navíc vozík, na kterém sedím, skvěle funguje jako motivační prvek. Uvidíme, kam mě život zavede. Já dopředu moc neplánuji. Ergoterapii bych se v nějaké formě věnovat chtěla. Buď u dětí, nebo u spinálních postižení. Částečně však chci zůstat i u sportu.

Určitě všichni nemáme stejné podmínky. Jaké jsou podle vás faktory, které ovlivňují, jak úspěšný bude v životě člověk s postižením?

Faktorů je určitě mnoho. Za ten zásadní považuji zázemí, které jedinec má. To, jak k němu přistupuje rodina a nejbližší okolí. Potom také osobnost postiženého a jeho motivace.

Co byste vzkázala rodičům našich malých klientů?

Ať se nikdy nevzdávají a mají vždy dost sil. Víc asi ve svém věku radit nemůžu.

Vendy, moc děkuji za vaši odvahu odpovídat tak otevřeně! Přeji mnoho úspěchů ve sportovním i osobním životě! A moc se těším na naši další spolupráci!

Monika Menclová, poradkyně rané péče

Projekt Raná péče Diakonie – rozšíření přímé péče pro rodiny Plzeňského kraje je podpořen Nadací rozvoje občanské společnosti z prostředků The VELUX Foundations

ZKUŠENOSTI S NÁKUPEM ZE SENSASHOPU

Ráda bych sdílela zkušenost s nákupem z portálu sensashop.cz. Na tomto webu v sekci Odborný portál 3lobit můžete nalézt řadu informací týkajících se senzorické integrace a snoezelenu. Kdo tyto dva pojmy nezná, ráda stručně vysvětlím.

Senzorická integrace je jeden z přístupů užívaných v rehabilitaci u dětí. Pomáhá zpracovávat smyslové vjemy a vhodně na ně reagovat. Správné zpracování smyslových vjemů je klíčové pro vývoj a učení každého dítěte. Snoezelen je druh terapeutického přístupu, který využívá specificky vytvořené prostředí pro účely senzorické integrace a relaxace. Je to místo, které nabízí řadu rozličných senzorických zkušeností.

Senzorická integrace a snoezelen se soustředí na vnitřní prožitky a vjemy, které se odehrávají v našem těle. Některé děti mohou mít tyto

vjemy určitým způsobem narušené, a proto je dobré je stimulovat. Na webu sensashop.cz naleznete řadu hezkých stimulačních pomůcek. K nám do rané péče jsme nedávno pořídili novou masážní trubici. Vibrace stimulují receptory v jednotlivých částech těla, a tím přinášejí do těla vnitřní hluboké prožitky.

S nákupem na tomto portálu jsem byla spokojená. Na zboží jsem sice déle čekala, zhruba přes měsíc, ale přišlo v pořádku a na dané místo. Některé pomůcky na tomto webu jsou vcelku nákladné, ale zrovna u masážní trubice se domnívám, že je cena adekvátní.

Pokud byste chtěli masážní trubici vyzkoušet, neváhejte se obrátit na svoji poradkyni a pomůcky zamluvit.

Kateřina Šmolíková, poradkyně rané péče

I MIMINKA MAJÍ RÁDA KOUSÁK!

S firmou Kousák (<https://www.kousak.com/>) se řada z vás již setkala. Její pomůcky pomáhají našim dětem zvládnout takové dovednosti jako je sání či žvýkání, případně uspokojit kousací reflex, který u některých dětí dlouho přetrvává.

Věděli jste však, že **některá kousátka jsou vhodná i pro nejmenší miminka?**

Už před časem dobrou zkušenost s miminkovským kousátkem sdílela naše kolegyně Ewa Svoboda se svojí malou Olivkou:

„Pro naši Olivku jsme pořídili kousátko Grabber Baby a byli jsme s ním velmi spokojeni.

Perfektně padne miminku do ruky, dobře se mu drží, navíc má optimální tvar. Dlouhý výběžek krásně dosáhne až do zadní části pusinky, to mnohdy běžná kousátka nedokážou, a dětem pak nezbývá než si pomáhat prstíky. Kousátko nám pomohlo v období před prořezáváním prvních zoubků, navíc posloužilo jako hračka a nástroj pro trénování úchopu.“

Zkušenost Ewy Svobody zapsala

Pavla Foster Skalová, poradkyně rané péče

MAJORÁNEK

Máte zkušenosti s hipoterapií? My ano, a jen tu nejlepší. Řčení „když dva dělají totéž, není to vždy totéž“ platí v tomto případě dvojnásob.

Hipoterapie je metoda fyzioterapie, která užívá trojrozměrný pohyb koňského hřbetu k ovlivnění pohybových poruch. Přestože je hipoterapie rehabilitační metoda, dítě často ani nevnímá, že „cvičí“. Kontakt s koněm a rehabilitace ve venkovním prostředí je pro něj novým zážitkem.

Majoránek pomáhá (nejen) dětem s tělesným či mentálním postižením. Kontakt s koněm vyhledávají i klienti s problémovým chováním, s potížemi v sociálním zařazení i komunikaci, se specifickými potřebami (např. autismus), špatnými životními zkušenostmi (např. oběti domácího násilí) apod.

V Majoránku jsme s dětmi – s Lucinkou a Daníkem – poprvé byli „na konících“ v létě 2017 a od té doby se pravidelně vracíme.

V Majoránku se nám líbí všechno – hlavně příjemná rodinná atmosféra, která v Majoránku panuje. První, co každého při příjezdu do Majoránku upoutá, je krásná příroda.

Majoránek totiž sídlí uprostřed lesa ve staré hájence kousek od Milevska.

Alfou a omegou Majoránku je profesionální kolektiv terapeutek, které mají úžasný přístup k dětem a případné komplikace a problémy řeší s úsměvem. Jejich schopnost improvizace jsme na vlastní kůži otestovali hned při prvním intenzivním pobytu, kdy Lucince onemocněl mladší bráška. V tu chvíli místo nás rodičů nastoupili prarodiče, kteří každý den s Lucinkou dojížděli na koníky. Opět se zde projevil profesionální a lidský přístup. Majoránek upravil dobu jízd Lucinky tak, aby to prarodiče zvládli časově i fyzicky.

Terapeutky, které v Majoránku jednotlivé lekce vedou, absolvovaly speciální vzdělání ve svém oboru a získaly potřebné certifikáty. I koně, kteří v hiporehabilitaci pracují, složili zkoušky a mají licenci pro práci v hiporehabilitaci.

Do Majoránku se vždycky rádi vracíme. Děti se těší nejen na koníky – Jeny, Pami a Elišku, ale i na „tety“ Romanu, Ivu a jejich další kolegyně.

Jitka Dvořáková

Foto: Silvia Faktorová

SOFINKA A STELINKA – JAK SE ŽIJE SE PSEM

Sofinka je skoro tříletá usměvavá slečna, která neměla snadný start do života – při dlouhém porodu došlo k těžké hypoxii, jejímž následkem je centrální svalová hypotonie. Vlivem problémů s příjmem potravy jí musel být navíc zaveden PEG – výživa přímo do žaludku přes břišní stěnu. Přesto je stále velmi drobná a slabá. Pohybově se vyvíjí pomalu a na chůzi zatím připravená není. Zato čile komunikuje a je s ní velká legrace. Doma má staršího brášku Domču, ke kterému vzhlíží, a milující rodiče.

Maminka Jana se snaží využít všechny možnosti, aby Sofinka žila co nejlépe. Proto už dlouho přemýšlela o pořízení asistenčního psa. V první organizaci, kterou oslovila, se jí rok nikdo neozval. Zkoušela tedy oslovit organizaci Pes pomůže, kde jí řekli, že pejska mají v předvýchově a do 2 měsíců bude pro ně připraven. Nakonec to ani tak dlouho netrvalo a dvouletá fenka černého labradora Stela se v červnu nastěhovala do nového domova. Tomu předcházela úvodní návštěva hlavního cvičitele, se kterým vše probrali, a třídní předávací pobyt v rodině (s cvičitelkou).

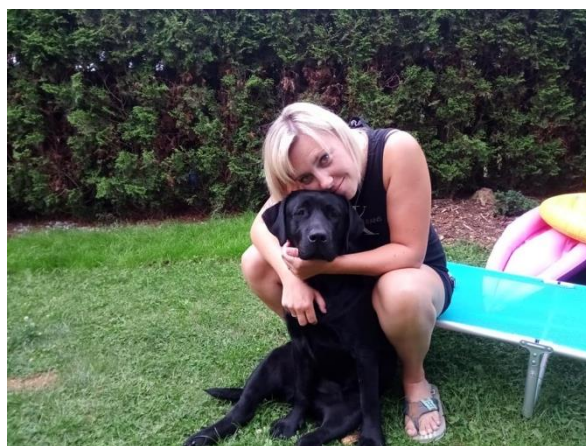
Je to sice teprve čtvrt roku, ale nedalo mi to a zeptala jsem se Jany, jak život s asistenčním psem vypadá.

Jano, jaká jste měla očekávání, když jste si pejska „objednala“?

Musím říct, že jsem si to představovala „jak Hurvínek válku“. Neměla jsem dost informací. Myslela jsem, že psa přivezou, bude už všechno umět a bude spolupracovat, bude nosit věci, otevírat dveře...

Myslíte si, že jste byli připraveni přijmout do rodiny nového člena? Je něco, co jste „nedomysleli“?

Hrozně jsme se na Stelu těšili. S těmi běžnými záležitostmi kolem péče o psa jsme počítali. Nedomysleli jsme však, že člověk s ním musí neustále pracovat a být důsledný. Stela je odrostlé štěně, takže je hravá a zvědavá. Když chodíme po doktorech, je skvělá, disciplinovaná. Na procházce se však umí vyřádit. Jako by rozlišovala, kdy má vestu, a je tedy „v práci“, a kdy je volno.

Jak se Sofinka sžila se Stelinkou? Co zbytek rodiny?

Sofča se zpočátku Stely bála, je to proti ní velký pes a dost čilý a kontaktní. Nyní už se nebojí, umí ji i napomenout. Všechny si nás Stela získala. Musím říct, že do naší rodiny vnesla radost.

V čem Stela pomáhá?

Zatím hlavně děláme se Sofčou canisterapii – když je čas (nejezdíme po doktorech), dvakrát denně, jinak aspoň ráno. V podstatě jde o polohování, které dělá Sofince velmi dobře. Asistenci zatím nepotřebuje, ale plánujeme učit Stelu různé úkony – jsme v intenzivním kontaktu s Pes pomůže, kde nám s výcvikem poradí. Mně pomáhá Stela psychicky moc, je velmi kamarádká, mazlivá, hravá. Jako terapii vnímám venčení, když můžu jít jen sama s ní a „vyčistit si hlavu“.

Co byste vzkázala rodičům, kteří o asistenčním psovi přemýšlejí?

At' do toho určitě jdou! Získají partáka, který nezklame a vždy potěší!

Monika Menclová, poradkyně rané péče

MANIPULAČNÍ PANEL PRO INSTALATÉRY

Kryštůfek je tříletý šikula, který stále něco „montuje“. Maminka říká, že je kutil po tatínkovi. Tatínek pracuje jako instalatér. A tak, když se tatínek rozhodl vyrobit pro synka manipulační panel, nemohlo to dopadnout jinak – vznikl panel pro malého instalatéra :o). Kryštůfek je nadšený, nejraději má splachovací systém.

Tak co, tatínkové, nechcete taky zkusit učit děti řemeslu hned v raném věku?

Monika Menclová, poradkyně rané péče

PROVLÉKACÍ KRABICE

Během „doby koronavirové“ jsme vytvářely různé pomůcky, které od té doby používáme při své práci v rodinách a které si můžete zapůjčit v mezičase do další konzultace. V minulém čísle jsme začali s představováním.

Dnes bychom vám rádi ukázali **krabici**, která slouží k různorodému provlékání a vhazování. Na jedné straně je také tkanina, na které drží suchý zip, slouží proto jako podklad na skládání vzorů nebo obrázků z kostek, na kterých je nalepena drsná část suchého zipu. Krabice je také zajímavá svým formátem A3, děti při hře musí tedy obsáhnout velkou plochu a zorientovat se v ní. Víko krabice jde odklopit,

tím se vytvoří stěna, přes kterou si navzájem s dítětem můžete podávat konec tkaničky a při provlékání se střídat, hrát si spolu, jukat na sebe, počítat s momentem překvapení, kde se konec tkaničky objeví, prostě vytvořit si extra zábavu.

Na výrobu byla použita stará krabice od notebooku, řezákem vyříznuty otvory dle potřeby, tkanina je druh počesaného silonu, je možné použít i koberec/rohožku se smyčkami. Krabice je natřena vodou ředitelnou barvou. Fantazii při výrobě se meze nekladou.

Alice Pexiederová, poradkyně rané péče.

PROVLÉKÁNÍ POUTKY A KROUŽKY

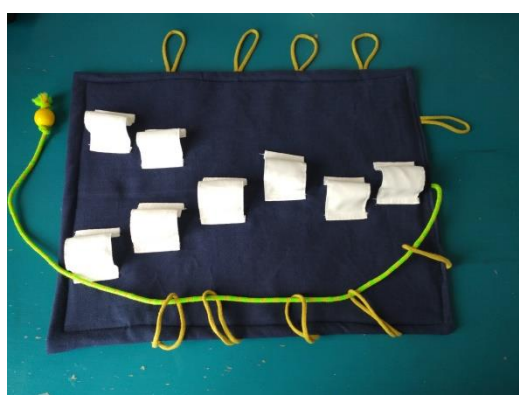
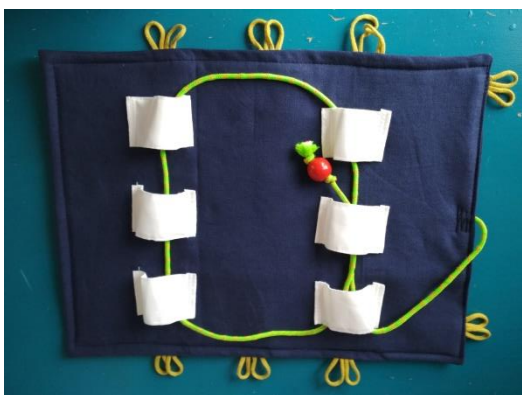
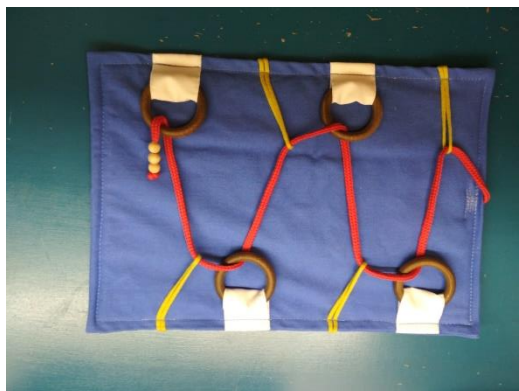
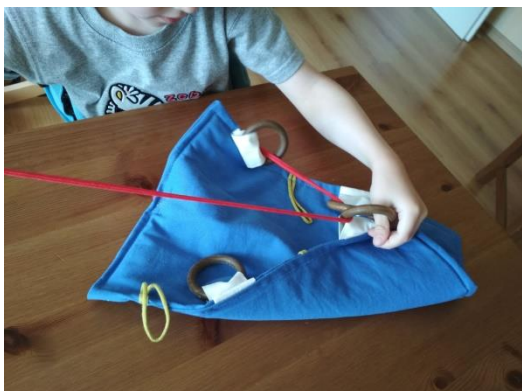
Dalším typem **provlékačky** jsou vatelínem vypodložené látkové obdélníky s poutky po okrajích z různých materiálů. Jiné bude provléknout šňůrky s pevným koncem dřevěným kroužkem a jiné to bude u látkového poutka. Pokaždé bude třeba poutko i kroužek uchopit trochu jinak a vytvořit si prostor, kudy šňůrku provléknout.

Těmito pomůckami jsme oživili naše zásoby pomůcek, které jsou běžně ke koupi. Díky

různým použitým materiálům skýtají pestřejší možnosti, jak si s nimi hrát.

Tyto provlékačky si můžete vyrobit ze zbytků látek, plochu je pro lepší manipulaci vhodné podložit vatelínem, na poutka využijte jakékoli tkalouny, pásy, tkaničky či kroužky různých velikostí a materiálů.

Alice Pexiederová, poradkyně rané péče

VAJEČNÉ TĚSTOVINY S MOZZARELOU

Řešíte, jak dětem přinést více bílkovin, když třeba bojkotují maso a vajíčka? Zkuste tyto rychlé těstoviny bez mouky, je to rychlovka a pochutnají si i dospělí!

Recept

1 – 1,5 dospělé porce (2 porce dětské)

3 „šťastná“ vajíčka

100 g mozzarely v nálevu (nebo případně té „salámové“)

špetka kvalitní soli

Postup

Mozzarellu necháme okapat, nakrájíme ji na kousky a rozmixujeme společně s vajíčky a trochou soli do hladkého krému. Těsto vylijeme na pečicí papír, rozetřeme jej do tenčí vrstvy a pečeme do zezlátnutí cca 10 min na 160 stupňů. Po dopečení těstovinový plát sejmem z pečicího papíru, stočíme jej do ruličky a krájíme těstoviny dle naší fantazie. Podáváme s oblíbenou omáčkou, dobrou chutí!

Tip: Těstoviny lze skladovat v lednici v krabici maximálně 3 dny.

Markéta F. H. z blogu www.chefmum.cz

DOBROU CHUŤ!

Copyright © říjen 2020 Raná péče Diakonie
All rights reserved.

Redakční práce: Alice Pexiederová
Sazba: Lucie Černíková

Diakonie ČCE - středisko Praha
Vlachova 1502/20
155 00 Praha 13

Diakonie
Českobratrské církve evangelické

Pracoviště Rané péče Diakonie:
Machatého 683/10, Praha 5
Domažlická 1159/9, Praha 3
Mírové nám. 19, Horažďovice
Jindřichova 337, Děčín

Kontakt:
tel: 235 518 392
e-mail: info@rana-pece.cz
www.rana-pece.cz
www.facebook.com/RanaPeceDiakonie
č.ú. 0127747339/0800

Vedoucí rané péče:
Mgr. Anna Slováčková

Poradkyně rané péče:
Mgr. Barbora Jiráková
Mgr. Alena Kunová
Mgr. Markéta Pekárková
Mgr. Pavla Foster Skalová
Mgr. Veronika Strenková
Mgr. Jana Londinová
Mgr. Kristýna Bezděková
Bc. Alice Pexiederová
Mgr. Helena Řeháková
Mgr. Anna Kubeschová
Mgr. Kateřina Šmolíková
Bc. Monika Menclová, DiS
Mgr. Zuzana Havelková
Bc. Adéla Závorková
Bc. Alexandra Chomiszaková

Mgr. Pavla Těhnlíková (na RD)
Mgr. Ewa Svoboda (na RD)
Bc. Barbora Kremlová (na RD)

Sociální pracovnice:
Mgr. Lucie Černíková

Koordinátorka:
Petra Dušánková

Ředitel Diakonie ČCE - středisko Praha:
Mgr. Jakub Suchel

Koordinátorka PR a FR:
Mgr. Barbora Dukátová

Děkujeme paní **Jitce Rohanové**
za první korektury textů a **všem**
statečným přispěvatelům.

**POKUD NEMÁTE ZÁJEM NADÁLE DOSTÁVAT TENTO ZPRAVODAJ, NAPIŠTE
NÁM TENTO POŽADAVEK NA info@rana-pece.cz**